

Chương 47

Lữ dừng xe trước nhà Uyên. Nàng chạy vội ra ngoài ôm chầm lấy chàng hỏi lo lắng:

- Anh không sao chứ! Xe nổ ra sao anh Lữ?

Lữ dìu nàng vào nhà trong. Chàng dục:

- Anh không bị gì cả! Em thay đồ, dọn ít hành lý đi với anh ngay. Em không nên ở đây, nguy hiểm lắm!

Uyên gỡ tay chàng:

- Tại sao em bị nguy hiểm, phải dọn ra khỏi nhà?

Lữ trả lời:

- Anh chần chẫn bọn đặt bom xe nổ định giết anh này là do Vấn với bọn Triad. Chúng có thể đến đây hại em bất cứ lúc nào.

Uyên lo sợ:

- Anh nghĩ Vấn có thể làm như vậy à?

Lữ gật đầu:

- Anh chắc chắn hẳn ta nổi cơn điên rồi. Hẳn muốn giết anh là chuyện dĩ nhiên nhưng anh sợ dính vào bọn Triad, em cũng bị nguy hiểm vì chuyện thừa hưởng tài sản của partnership.

Uyên lấp bắp:

- Anh nói Vấn dùng bọn Triad giết anh rồi giết em để đoạt hết tài sản của partnership chúng mình.

Lữ ôm hôn nhẹ lên môi nàng:

- Anh đoán vậy thôi! Có anh em yên chí không ai có thể hại em được. Nhưng em sửa soạn nhanh lên đi! Mình cần kiếm chỗ ở khác.

Uyên kiễng người lên gần chặt thêm môi nàng vào Lữ:

- Ở gần bên anh em đâu sợ gì nữa! Em đi dọn đồ ngay!

Lữ ngồi ghế salon châm lửa hút thuốc đợi nàng. Chàng nghĩ mình đoán đúng. Vấn là người bần tiện, hẳn sẽ không thể tha thứ cho Uyên vì tội phản bội, lại còn món lợi trước mắt. Người ta có thể giết nhau kể cả vợ con chỉ vì vài chục ngàn đô la, huống gì tài sản đáng kể lên đến gần chục triệu Mỹ Kim của Lữ và Uyên hiện giờ. Lữ đặt chàng vào địa vị Vấn và tưởng tượng những việc Vấn sẽ làm. Chàng muốn suy tính đường đi nước bước của Vấn và đối phó những mưu đồ của Vấn đặt ra. Lữ đã quá khinh địch thủ trước đây, chàng thấy mình phải thận trọng hơn và dự liệu việc giải quyết chuyện Vấn như một kẻ ngang hàng với chàng về mưu trí và tính toán.

Uyên hiện ra dưới chân cầu thang tay xách chiếc vali nhỏ. Nàng không còn vẻ sợ hãi nữa. Viễn tượng sẽ ở chung với Lữ, sát bước với chàng và cần chàng bảo vệ làm mắt nàng sáng ngời. Uyên có vẻ kích thích và thú vị như một cô gái mới dậy thì xách vali trốn nhà đi với tình nhân. Nàng cười:

- Em xong rồi! Bây giờ anh dắt em đi trốn chỗ nào?

Lữ đỡ vali cho nàng:

- Mình lên Hilton ở vài ngày rồi đi hotel khác. Anh không muốn chúng biết mình ở chỗ nào cố định.

Lữ đưa nàng ra xe. Chàng cần lên lấy phòng hotel rồi

liên lạc với Montello ngay không thể chậm trễ. Chàng sẽ phải đổi lại vị thế. Từ một kẻ đi săn, Lữ và Uyên bây giờ trở thành con mồi phải trốn chạy. Chàng phải lật ngược lại thế cờ và săn đuổi lại Vấn. Đối phó với Triad chàng cần phải nhờ tới thế lực của Al Montello và gia đình Mafia của Los Angeles.

Lữ gọi điện thoại cho Sơn tử khách sạn. Chàng kể cho Sơn nghe vụ chiếc Jaguar bị đặt bom và chàng thoát chết nhờ đổi xe kịp thời. Lữ dặn Sơn:

- Cậu lên văn phòng tôi làm việc và giải quyết mọi chuyện của partnership cho tôi. Tôi và Uyên chỉ ở hotel này một hai tối rồi sẽ đổi chỗ khác cho đến khi nào yên hẳn. Tôi muốn chúng nó không dò ra tung tích của bọn này. Bọn Triad cũng sừng sỏ ở đây lắm, chúng có thể đặt dây nghe lén nên tôi sẽ không gọi cậu thường xuyên đâu. Có gì gọi bằng cell phone cho tôi.

Sơn hỏi lại Lữ:

- Cậu muốn tôi giải thích sự vắng mặt của cậu ra sao? Công việc nào giải quyết thay cậu được, tôi sẽ làm nhưng có những bọn chỉ chịu deal với cậu. Tôi phải nói với họ những gì?

Lữ ngẫm nghĩ:

- Cậu cứ nói tôi sang Âu Châu lo công việc phải hai ba tuần nữa mới về. Bọn nào không chịu deal với cậu thì

Chương 47

đẹp, nói bọn chúng trở lại sau vài tuần!

trợn vện và thần tiên tuyệt diệu như giây phút hiện tại.

Sơn dặn:

- Cậu phải cẩn thận. Bọn Triad hung lắm. Chúng có tay chân khắp nơi, cả ở những hotel nữa. Cậu mang súng theo rồi chú! Có cần gì gọi tôi ngay. Mình đã chán chuyện súng đạn nhưng vẫn không bỏ được. Khẩu Beretta cậu mua tặng tôi hồi trước vẫn còn nguyên đây!

Lữ mỉm cười gác máy. Sơn như một ông thánh sống nhưng vẫn sẵn sàng lao vào lửa đạn như ngày xưa trên dãy Trường Sơn với chàng. Chàng mua tặng Sơn khẩu Beretta hai năm trước như một món đồ chơi, không khi nào nghĩ chàng và Sơn sẽ còn phải sờ vào súng. Nhưng tình thế bắt buộc chàng phải trở lại với con người của những ngày xưa cũ, coi chuyện sống chết như trò đùa và lửa đạn là cơm bữa mỗi ngày.

Uyên tử trong nhà tắm bước ra, chiếc khăn quấn hững hờ. Mắt nàng sáng rực trên khuôn mặt rạng rỡ. Người nàng như bốc lên những làn hơi nóng cháy. Nàng thả chiếc khăn tắm và tiến lại gần chàng. Sự nguy hiểm của cuộc đuổi bắt còn kích thích nàng hơn chuyện làm giàu của hai năm trước. Uyên cảm ơn Vãn và bọn Triad. Không có chúng Lữ khi nào ở với nàng suốt ngày đêm như bây giờ, để những dự tính không ngơi nghỉ của nàng được đáp ứng một cách